wõinud ette wõtta. — Lena ja Luisa, kes sest middagi ei teadnud, panid imeks, et koer iggakord hambid ärritas kui Niggulas liggi tulli. Nädal pärrast sedda tullid ühel päwal kolm tuggewad wõerast meest ja tahtsid waesid lapsi ning nende koera endale tallutajaks. Agga et nende teekond wägga pik olli sellepärrast jäiwad lapsed maha ja saatsid koera üksi wõerastele jahiks. Ohto otasid nemad koera taggasi, koer ei tulnud; öö tükkis peale ja sundis wässind lapsi maggama, agga nende söbber Luupluup ei tulnud koddo. Nemad otasid enam keskööni ja kuulasid kas koer ei piddand ukse tagga kraapima ehk haukuma, kunni nad wiimaks murre ja wässimuse pärrast maggama uinusid. Teisel omikul ülles ärkades lootsid nemad et koer nende asseme kõrwas piddi puhkama; ka seegi lootus jäi tühjaks. Nüüd ruttasid nemad senna paika, kus nemad igga omiku koeraga teekäijade tullemist otasid, agga ka siin ei leitud koera, egga teadnud keddagi kes neil teel wasto tulli koerast sõnumid anda, kunni wiimaks Niggulas tulli ja neile rääkis, kudda need kolm wõerad koera warrastanud ja rikka Inglasele kalli inna eest ärra müünud. Lapsed] ehmatasid selle kurja sõnumi peale nõnda ärra et nad koddo tõttasid, issa aua peale maha istusid ja seal nuttuga oma süddame koormat püüdsid kergitada. Siin püdis teine õdde teise süddant kergitada, agga kust troosti wõtta kui südda ahastust täis on.

Nelli pikka kurbliko päwa olli jubba pärrast koera ärrakaddumist möda läinud ja ikka jooksid laste silmawee-pissarad weel nende toitja järrel. Kui wies öö möda jõudnud seal ärratas omikul Lena rõemu elli norema õe üñest. „Luupluup!“ kissendas Lena wabbisewa keelega, ja otsego olleks piksenool tedda putunud, tegg Luisa äkkitselt silmad lahti ja hüdis rõemuga: „Luupluup!“ ja kargas assemelt ülles. Luupluup lañas öppinud kombel laste asseme jalgeotsas maas, tõstis kutsmise peale oña pääd ja lipputas sabba; agga teña suured lahked silmad ollid kitsaks prauks kokko paistetanud ja üsna wõeraks läinud. Paljo, ossalt süggawad ja otsego noa terraga leigatud hawad, mis karretand werrega kokko liimitud ollid, teggid koera näo wõeraks. Teña kael, pä ja niña ollid turssund; kaela ümber jooksis üks werrine kriips, sest nahk olli kõige karwadega maha aetud; jallad näitasid nisaña paistetand ja tükkalt werri-marraskil, mis wälja näitas et koer pikka teed olli käinud. Agga siin, armas luggeja, nääd siña kahe hallastaja ning armoeitlikku Samaria naiste kujjud, kes nuttes leige weega koera hawad puhastawad, klaasi tükka hawust wälja noppiwad, hawu ölliga wõidwad ja nartsude sisse mähiwad. Wõtke sedda luggedes, waljo süddamega iñimesed nõuks, ellajade wasto armoeitlikkud olla, kedda Iñmal kui teid maa peale on loonud, ja kellele Teña kui teile rõemu ja wallutundmist süddamesse pannud! Ei